

ILÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
III. évfolyam 1. szám 2004. február

A megszokotthoz képest az idén késik a Hold, így az első böjti vasárnap (Invocavit) február 29-ére esik. Addig pedig – mint tudjuk – tombol a pogányság, a farsang!

Nem, ne húzzuk össze túlságosan a szemünket, hiszen a Prédikátortól (is) tudhatjuk, hogy mindennek megvan a maga ideje. Mindennek, így nemcsak a sírásnak, de a nevetésnek is; nemcsak a gyásznak, de a táncnak is! (Préd 3,4)

(A költő) Baudelaire szavaival élve: „Rabellkünket tovább ne búsítsa retesz”! Tekintsük ezt most oknak az ivásra (casus bibendi), a táncra!

Ennek jegyében szerkesztettük újságunk évkedő (aktuális) számát, minden kedves olvasónak jó kedvet kíván hozzá

a főszerkesztő

Kosztolányi Dezső

Esti Kornél (részlet)

NEGYEDIK FEJEZET

melyben régi barátjával a „becsületes város”-ban tesz kirándulást

– Szóval velem tartasz? – kérdezte Esti Kornél.

– Örömmel! – kiáltottam. Torkig vagyok ezzel a sok becstelenséggel.

Beleugrottam a repülőgéphez. Zúgtunk, keringtünk.

Oly örvénylő gyorsasággal keringtünk, hogy mellettünk a kőszáli sasok elszedültek s a fecskék vértolulást kaptak.

Hamarosan leszálltunk.

– Ez az – mondta Esti.

– Ez? Hisz ez is épp olyan, mint amaz.

– Csak kívülről. Belülről más.

Gyalogszerrel ballagtunk be a városba, hogy mindent tüzetesen vegyünk.

Először az tűnt fel nekem, hogy a járóke-lők alig köszöntek egymásnak.

– Itt csak az üdvözlő a másikat – magyarázta Esti –, aki valóban szereti is, becsüli is az illetőt.

Fekete szemüveges koldus kuporgott az aszfalton. Bádogtányér az ölében. Mellén

kartonlap. *Nem vagyok vak. Csak nyáron viselek fekete szemüveget.*

– Hát ezt miért írta ki a koldus?

– Hogy meg ne tévessze az alamiználkódókat.

A sugárúton fényesebbnél fényesebb üzletek. Egy tükrös kirakatban ezt olvastam:

Lábrontó cipők. Tyúkszem, tályog szavatolva. Több vevőnk lábát amputálták.

Színes, szemléltető kép mutatta, amint az ordító áldozat lábát két sebész óriás acélfürésszel nyiszálja le tőből s vére piros pántlikákban csorog lefelé.

– Ez tréfa?

– Szó sincs róla.

– Aha. Törvényszéki ítélet kényszeríti a kereskedőt, hogy így bélyegezze meg magát?

– Dehogyan – legyintett Esti megvetően. – Ez az igazság. Értsd meg: ez az igazság. Itt az igazságot senki se rejti véka alá. Az önbírálat ebben a városban oly magas fokra hágott, hogy ilyesmire nincs többé szükség.

Amint tovább haladunk, egyik bámulatból a másikba esem.

A ruházaton ez a hirdetés lármáztat:

Drága és rossz ruhák. Tessék alkudni, mert becsapjuk.

A vendéglőn:

Ehetetlen ételek, ihatatlan italok. Rosszabb, mint otthon.

A cukrászdán:

Margarinnal, tojáspótlóval készített, állott sütemények.

– Örültek ezek? – dadogtam, – Vagy öngyilkosjelöltek? Vagy szentek?

– Bölcsék – felelt Esti határozottan. – Sohase hazudnak.

– És nem mennek tönkre ebben a bölcseségben?

– Tekints az üzletükbe. Mind zsúfolva vannak. Mind virágzanak.

– Hogy lehetséges ez?

– Ide figyelj. Itt mindenki tudja magáról – és felebarátjáról is –, hogy becsületes, őszinte, szerény s inkább kisebbíti, mint nagyobbitja magát, inkább lefelé veri az árat, mint fölfelé.

Így az itteniek nem veszik egészen készpénznek, amit hallanak vagy olvasnak, akár-

csak ti, otthon. Közöttetek és közöttük mindössze az a különbség, hogy tinálatok az emberek állításából mindig el kell venni valamit, nagyon sokat, itt pedig mindig hozzá kell adni valamit, egy keveset. A ti portékáitok és embereitek nem olyan kitűnőek, mint ahogy állítják. Az itteni portékák és emberek sem olyan csapnivalóak, mint ahogy állítják. A kettő voltaképp egyre megy. Nézetem szerint azonban az utóbbi módszer a becsületesebb, az őszintébb, a szerényebb.

Egy könyvesbolt kirakatában az újdonságok színes papírszalaggal átkötve verték maguknak a hírt:

Olvashatatlan szemét... Az agyalágyult öreg író utolsó műve, mely eddig egy példányban sem kelt el... Hörgő Ervin legemélyebb, legmodorosabb versei.

– Hihetetlen – hüledeztem. – És ezeket itt vásárolják?

– Hogy a csudába ne vásárolnák.

– És el is olvassák?

– Nálatok talán nem olvassák el az ilyesmit?

– Igazad van. De ott legalább másképp találgatják föl.

– Ismétlem: ez az önismeret városa. Ha valaki tisztában van azzal, hogy rossz az ízlése, és szereti a dörgedelmes frázisokat – azt, ami olcsó, üres és nyegle –, akkor megveszi Hörgő Ervin költeményeit és nem csalatkozott bennük, hiszen megfelel igényeinek. Az egész csak taktika kérdése.

Szédelegve kíváncsoltam egy kávéházba, hogy föllocsoljam magam.

Esti valami ízléstelen, aranycirádás kávéház elé vitt, mely a *szélfűvölés és ingyenélők kedvenc találkozóhelyé*-nek volt jelezve, azzal csábította be vendégeit, hogy *árai megfizethetetlenek, pincérei gorombák*.

Eleinte nem akartam belépni ide. Barátom tuszkolt be.

– Jó napot kívánok – köszöntem.

– Mit hazudsz? – rótt meg Esti. – Te itt nem jó napot kívánsz, hanem jó kávé, de azt nem kaphatsz, mert a kávé ezen a helyen cikóriával hamisítják, és olyan az íze, mint a másodrendű fénymáznak. Csak az újságokat akarom megmutatni.

Rengeteg újság volt itt. Ezúttal csak a *Haszonság*-ot, az *Önérdék*-et, a *Gyáva Útonálló*-t és a *Bérenc*-et emelem ki.

A *Bérenc* első oldalán kövér betűkkel ezt közli a nyilvánossággal, állandó futófej gyanánt:

„Ennek az újságnak minden egyes betűjét megfizetik. Valamennyi kormánytól egyformán függ, sohasem írja meg véleményét, csak akkor, ha szennyes haszonlesése követeli. Épp ezért figyelmeztetjük olvasóinkat, akiket egyébként és együttesen mélységesen lenézünk és megvetünk, hogy ne vegyék komolyan cikkeinket, és bennünket is nézzenek le, vessenek meg annyira, amennyire megérdemeljük, ha ugyan ez emberileg lehetséges.”

– Nagyszerű – lelkesedtem. – Lásd, ez már igazán tetszik nekem.

– Itt az igazmondás oly általános – folytatta barátom –, hogy mindenki egyformán gyakorolja. Hallgasd például az alábbi apróhirdetéseket – és olvasni kezdett különböző újságokból:

– Rovottmúltú, többszörösen büntetett, fegyházviselt pénztáros állást keres... Idegbeteg nevelőnő kisgyermek mellé ajánlközik... Nyelvtanár, aki a francia nyelvet göcseji tájszóval beszél, s a helyes kiejtést növendékeitől óhajtja elsajátítani, még néhány szabad órával rendelkezik...

– És kapnak ezek állást? – kérdeztem dermedten.

– Természetesen – válaszolt Esti.

– Miért?

– Azért – szólt vállát vonogatva –, mert az élet ilyen.

Testes füzetre bökött, melynek sötétszürke fedőlapjára valami oda volt nyomtatva, sötétszürke betűkkel:

– Ez itt a legkitűnőbb irodalmi szemle. Nagyon olvassák.

– Én még a címét se bírom elolvasni.

– *Unalom* – betűzte ki Esti. – Ez a címe.

– Mi van ebben érdekes?

– Az, hogy unalom a címe.

– És tényleg unalmas is?

– Nem akarlak befolyásolni. Lapozd át.

Eloolvastam néhány közleményt.

– Na – szóltam, ajkamat biggyesztve –, nem is olyan unalmas.

– Szigorú vagy – intett le Esti. – Hiába, semmiféle várakozást se lehet teljesen kielégíteni. A te várakozásodat a cím túlságosan lecsökkentette. Biztosítalak, hogyha otthon olvasod el, éppen eléggé unalmasnak találod.

Minden attól függ, milyen szemszögből nézzük a dolgokat.

A parlament előtti téren több ezremyi főből álló tömegnek szónokolt valaki.

– Elég, ha egy pillantást vetek szűk homlokomra, állati kapzsiságtól eltorzult arcokra, s azonnal láthatjátok, kivel van dolgotok. Semmiféle mesterséghez, tudományhoz nem értek, a világon semmire nem vagyok alkalmas, legföljebb arra, hogy az élet értelmét magyarázzam nektek s vezesselek benneteket a cél felé. Hogy mi ez a cél, azt is elárulom. Egy-kettő meg akarok gazdagodni, pénz harácsolni, hogy minél több legyen nekem, s minél kevesebb nektek. Ezért titeket még inkább el kell majd butítanom. Vagy talán azt hiszitek, hogy már elég buták vagytok?

– Nem, nem – harsogta a tömeg felháborodva.

– Tehát cselekedjetelek lelkiismeretetek szerint. Ellenjelöltemet mindnyájan ismeritek. Nemes, önzetlen férfi, hatalmas koponya, világító elme. Van ebben a városban olyan valaki, ki melléje áll?

– Senki! – ordított a tömeg, mint egy ember.

– Nincs senki – és fenyegető öklök emelkedtek a levegőbe.

Besötétedett.

Bolyongtam az éjszakában. Egyszerre fel-tündöklött a fekete égbolt, mintha nap kelt volna föl, több nap, egy egész naprendszer. Lángbetűk szikráztak:

Lopunk, csalunk, rablunk.

– Mi ez? – kérdeztem Estitől.

– Egy bank fényhirdetése – szólt közönyösen.

Késő éjszaka vetődünk haza. Úgy látszik, a rendkívüli élmények elcsigáztak. Lázás voltam. Tüsszögtem, köhögtem is. Orvost kértem.

– Drága doktor úr – panaszkodtam –, kissé meghültem, náthás vagyok.

– Náthás? – riadt föl az orvos s a szoba túlsó sarkába hátrált, zsebkendőjével takarva el száját. – Akkor kérem, fordítsa el a fejét, mert még innen, öt méterről is, megfertőzhet. Gyermekeim vannak.

– Meg se vizsgál?

– Fölösleges. Nátha ellen nincs orvosság. Gyógyíthatatlan betegség, mint a rák.

– Ne izzadjak?

– Izzadhat. De ez se használ. Általában az a tudományos tapasztalatunk, hogyha a náthát kezeljük, akkor eltarthat egy hónapig is.

Ha nem kezeljük, akkor esetleg másnapra is elmúlhat.

– Hátha tüdőgyulladásom lesz?

– Akkor meg fog halni – jelentette ki.

Elgondolkozott, majd így szólt:

– Nagy Frigyes egyszer az ütközet után a csataterén sétálgatott. Egy haldokló közvitéze siránkozva tárta felé a karját. A császár lovaglóostorával a katona felé suhintott, s így rivallt rá: „Gazember, hát örökké akarsz élni?” Ezt a kis történetet szoktam idézni a betegeimnek. Mély bölcsesség van benne.

– Valóban – feleltem. – De nekem fáj a fejem. Úgy fáj, hogy majd szétreped.

– Magánügy – mondta az orvos. – Ez nem fontos. Tudja, mi a fontos? Az a fontos, hogy nekem ebben a pillanatban nem fáj a fejem. Aztán ennél is fontosabb, hogy ön éjszakai látogatásomért dupla tiszteletdíjat fizet. Ide vele gyorsan, mert sietek.

Igaza volt. Másnap már föllábaltam. Frissen, vidáman siettem a városházára, hogy megszerezsem az illetékességet, s végképp letelepedjek ebben a becsületes városban.

– Végtelen örvendek – rebegtem, mikor a polgármester színe elé kerültem.

– Hát én ezt nem mondhatnám – szólt a polgármester hidegen.

– Nem értem – hebegtem. – Épp azért szesz tiszteletemet, hogy hűséget esküdjek.

– Az, hogy ön ezt nem érti, arra vall, hogy ostoba tökfilkó. Megmagyarázom, miért nem örvendek. Nem örvendek először azért, mert háborgat és azt se tudom magáról, hogy kicsoda-micsoda. Nem örvendek másodszor, mert közügyben zaklat, holott én csak egyéni panamáimmal foglalkozom. Nem örvendek harmadszor, mert azt hazudja, hogy örvend, amiből azt következtetem, hogy képmutató fráter, nem méltó arra, hogy közénk jöjjön. Ezennel kitoloncoltatom.

Még abban az órában visszaszállítottak egy gyorsított toloncrepülőgépen abba a városba, ahonnan odamenekültem.

Azóta itten éldegelek. Sok minden rokonszenvesebb volt ottan. De be kell vallanom, hogy itten mégiscsak jobb. Mert ha az ottani és itteni emberek körülbelül egyformák, az itteniek javára sok mindent föl lehet hozni. Többek közt azt, hogy ezek itten néha legalább színesen, kellemesen hazudnak egymásnak.

Új helyszínt keresnek a templomnak

Korábbi határozatuk ellenében döntött a képviselők többsége

A korábbi határozattal ellentétben, végül nem Sárberekben épül fel az az evangélikus gyülekezeti központ, amelynek a tervei már elkészültek, és a kivitelezéshez szükséges pénz is rendelkezésre áll. Ez ügyben a nyugat-dunántúli egyházkerület püspöke a megyeszékhely polgármesteréhez látogatott

A Tatabányai Evangélikus Egyházközség egy új gyülekezeti centrum megépítését tervezett Sárberekben. A legutóbbi népszámláláson több mint ezren vallották magukat evangélikusnak Tatabányán. A misszió tekintetében tehát fehér foltnak mondható a megyeszékhely. A finanszírozási kérdésben akkor tették meg az első lépést, amikor a városi képviselőtestület a sárberki rét 2000-2500 négyzetméternyi területét határozatban biztosította az egyházközség számára. Határidőnek az idei esztendő június harmincadikát szabták meg.

Örkény István

Leltár

Dombos táj (zivatar után)
3 gomolyfelhő
1 halastó
1 gátórház
1 férfi (az ablakon kihajolva)
1 kiáltás
1 jegenyesor
1 sáros út
Kerékpárnyom (a sárban)
1 női kerékpár
1 kiáltás (az előbbinél hangosabb)

A leendő, többfunkciós épület látványtervét, makettjeit a városházán is megtekinthették az érdeklődők. A pályázat útján kiválasztott tervezőknek nem volt könnyű dolguk, hiszen négyemeletes lakótelepi tömbök közé kellett beilleszteni az épületet. Tavaly év végén az országos egyház támogatásáról biztosította a tatabányaiakat, így a beruházás megvalósításához szükséges pénzügyi fedezet a rendelkezésre áll.

Az evangélikus egyház a terület biztosítását az együttműködés első lépéseként értékelte. Ezért érte meglepetésként őket az önkormányzat októberi döntése, miszerint a gyülekezeti centrum számára kijelölt telek egy egészen más funkciót kap, míg a templomnak új területet jelölnek ki. Az épület tervei kimondottan ebbe a környezetbe készültek, már csak az engedélyeztetési eljárás lett volna hátra, így egy másik helyszín újabb költségeket és idővesztéseket jelent az egyházközség számára.

Ezért is kezdeményezte az evangélikus egyház azt a találkozót, amelyet tegnap tartottak Tatabányán. Ittész János, a Magyarországi Evangélikus Egyház Nyugat-dunántúli Egyházkerület püspöke elsősorban azért látogatott a megyeszékhelyre, hogy tájékozódjon a kialakult helyzetről, illetve megerősítést kapjon a város együttműködési szándékáról.

Ittész János: Kellemetlen meglepetés volt az októberi döntés, mivel az egyház úgy gondolta, a testület által szabott júniusi határidőn belül biztosított a tervezés

időszaka. A mostani tárgyalás után azonban elmondható, hogy a jó szándék kisegíti a terveket ebből a kátyúsnak tűnő helyzetből. Tudomásul vesszük a testület döntését és reméljük, néhány héten, hónapon belül meg-születhet a megállapodás egy új helyszín kijelölésével.

Bencsik János polgármester: A képviselők októberi döntése nem jelenti azt, hogy a testület egyhangúan egyetértett ebben a témában. A többség akarátát természetesen el kell fogadni, és új lehetőséget kell keresni. Püspök úrral arról egyeztetünk, hogy a város minden részéből jól megközelíthető területen lenne a legjobb helye a gyülekezeti központnak. Két telek jöhet szóba, melyből az egyik megnevezhető, a másik lehetőséget még körbe kell járni. Egy újvárosi terület, vagy a Harminc Évesek Parkja megfelelőnek tűnik a beruházás számára. A Magyarországi Evangélikus Egyház előkészületi munkába fektetett idejét és anyagi ráfordításait természetesen ellentételezni szeretné a város, a szabályozási terv gyors elkészítésével, természetesen a megyeszékhely saját költségén. Ezzel elismernék azt, hogy az egyházközség önhibáján kívül került ebbe a helyzetbe, nem ők változtatták meg a korábbi szándékukat, hanem a városi képviselők többsége döntött a korábbi határozat ellenében.

Pruzsina Alice
24 Óra Online

1 pár szandál
1 szoknya (a szélben lobogva, a csomagtartót csapkodva)
1 milflórmintás blúz
1 darab amalgámtömés (fogban)
1 asszony (fiatal)
1 kiáltás (még hangosabb)
Új kerékpárnyomok
1 becsukódó ablak
Csönd

Hitben megmaradni, hitre segíteni

– széljegyzet Az új reformációhoz –

Hogy egy-egy pillanatnak, vagy egy-egy, egyébként apró, csekély jelentőségű dolognak milyen súlya lehet, jól láthatjuk talán akkor, ha magunk elé képzelünk egy hatalmas víztározót. Egy nagy folyam, lassan, méltóságteljesen hömpölyög, s egyszer csak útját állja egy óriási, talán több tíz-, vagy százezer m³ vasbetonból épített duzzasztógát. Mérnökök jó előre már pontosan kiszámolták, hogy mekkora az a nyomás, amit ez a vasbeton szerkezet elbír. A meghatározott mérték elérése után azonban elegendő egyetlen egy csepp víz, hogy a teherbíró képességét meghaladó nyomás nehezedjék a szerkezetre – s ebben a pillanatban a gát, amely addig úgy tűnt, hogy ellent tud állni a természet hatalmas erejének, szétszakad: ezután már csak teljesen más mederben tud továbbfolyni a víz, azt a rendet, amely korábban kialakult most már helyrehozhatatlanul, visszaállíthatatlanul szétzúzta az Erő.

De egy másik képet is láthatna maga előtt az ember: egy hajót, egy nagy tengerjáró hajót, amely több ezer tonnás. A kapitány kiadja a parancsot, hogy a hajónak meg kell fordulni és egy más irányt kell vennie, mint amely eddig volt, azaz gyökeresen az ellenkező irányban kellene haladni, mert tévúton, rossz úton jár a hajó. Akkor az a nagy tengerjáró hajó belefog a kanyarodásba és hosszú idő telik el, amíg szépen komótosan, lassacskán a hajó a vízen előrehaladva meg tud fordulni, míg aztán eléri a 180°-os fordulatot és az ellenkező irányban tud haladni.

A hitre jutás élménye e két képben áll össze egységes egészzé számomra. Egyrészt egy nagyon lassú, hosszú folyamat, míg a rossz irány helyett jó irányba halad az ember, másrészt érezhetünk ebben a folyamatban olyan pillanatokat, mint a víztározó szétszakadása, amikor már olyan mértékben feszül bennünk Isten ereje, hogy tarthatatlan

nak tűnik az a korábbi állapot, rend, amely addig meghatározta az életünket.

Klaus Douglass Az új reformáció című könyvét olvasva támadtak ezek a gondolataim. A kiváló német evangélikus lelkész 96 tételbe foglalta Jézus Krisztus egyházának jövőjére vonatkozó tanításait. Az új reformátor határozottan állítja: nem reformra, teljes körű reformációra van szükségünk, kevés a fokozatos kiigazítás, ehelyett a fennálló viszonyok alapvető, nagy kiterjedésű, az egészre kiható megváltoztatására van szükség. Hiszen krízisben van az egyházunk. Bár ettől megijednünk nem szabad, hiszen a krízis nem szükségképpen hordoz negatív tartalmat, a krízis kiindulópont lehet a változtatáshoz.

A tételek szerint az egyház már nem képes elérni az embereket, csupán az

emberek egy és egyre kisebb részével tart kapcsolatot, nem figyel az egyház arra, amit Luther Márton már 500 évvel ezelőtt mondott: oda kellene figyelni az emberek szájára, mint mondanak az emberek, és hogyan gondolkodnak. Egyházunkban jelentős elöregedés tapasztalható, az alkalmainkra néha már csak a megszokás hozza el a testvéreket, mintha hiányozna az egyházból a küldetésstudat, istentiszteleteink nem a ma emberéhez szólnak, nincsenek álmaink, igazából nincs jövőképünk. Emberileg nézve a statisztikai adatok, a számok tükrében nincs esélyünk, de mint egyházat, eddig sem az ember ereje, hanem az Isten mindenható kegyelme és szent lelke tartotta meg. Bizhatunk, ha mi is megtesszük, amit tennünk kell.

Tévúton járunk, ha azt hisszük, Jézus Krisztus azt kívánja, hogy őt választjuk, mellette döntünk. Ő nem ezt

igényli; azt kívánja, hogy adjuk át magunkat neki úgy, ahogy vagyunk, teljesen, egészében, és hagyjuk, hogy ő cselekedjen bennünk és általunk. A gyülekezet, az egyház lelki ébredése nem kezdődhet másként, mint hosszú időn át tartó közös kitarító imádsággal. Amikor belátjuk azt, hogy Isten nélkül tehetetlenek vagyunk, ő akkor fogja megmutatni hatalmas erejét, dicsőségét.

Imádságra int minket az új reformátor, közös munkálkodásra. Sokan talán úgy érezhetjük, hogy éppen megfelelő időpontban volt alkalmunk megismerni az új reformátor hitvallásával, éppen akkor, amikor templom és gyülekezeti centrum építésén fáradozik egyházközségünk.

Hinnünk kell abban, hogy templom-építésünk nem fizikai ház építése csupán, gyülekezetünk megerősödése, gyülekezetünk Krisztusban való megerősödése a tét. Alig 300 regisztrált egyháztagnak van, s emellett Tatabányán 1000 testvérünk vallotta magát evangélikusnak. 700 hívó szó ez! Erre nekünk válaszolnunk kell! Válaszunk a közös munkálkodás, az Úr házának megépítése, a Tatabányai Evangélikus Egyházközség megújulása.

Érdemes Klaus Douglass könyvét, *Az új reformációt* kézbe venni és elolvasni. Ha valakinek még sincs ideje a teljes könyvet áttanulmányozni, az a 96 tételt olvassa el, amelyet a templomban az iratterjesztő asztalról el tud venni. Mert felelősségünk van, keresztény hitünk nem egyéni létformát jelent, ahogy a 90 zsoltárban meg van írva: Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon és méltóságod fiaikon.

Vajon elmondhatjuk-e ezt magunkról?

Dr. Hidas János

Roark Bradford:

Ádám apánk és gyermekei

KICSI IZSÁK

Ábrahám olyan ember volt, aki szerette az Urat. Szerette Sárát, és szerette kicsi Izsákot, de mindketten háttérbe szorultak, amikor az Úr megjelent.

"Te csak tarts ki mellettem, Ábrahám - mondta az Úr -, és én is kitartok melletted, jóban-rosszban."

"Mindenkor, Uram" - mondta Ábrahám. "Én veled tartok, jóban-rosszban, ha esik, ha fúj. Nekem egészen mindegy, én veled tartok."

"Ezt már szeretem hallani" - mondta az Úr. "Annyi a bűn manapság a földön, hogy ha látok egy embert, aki kitart mellettem, bizony, azzal érdeme szerint fogok bánni. Adok neked még több földet. Megkaphatod azt a negyven hektárt az öbölnél, és azt a nyolcvanot is, a folyókanyarban."

"Uram, már jó csomó földem van - mondta Ábrahám -, és, tudod, egy ember, az csak egy ember."

"Igen" - mondja az Úr. "Egy ember vagy csupán, de igen derék egy ember. Vedd még azt a negyvenet is az öböl másik oldalán. Gyapotnak nem valami jó, de csuda finom krumplit terem."

"Kösz szépen, Uram" - mondja Ábrahám. "A földnek vagyok én a szegénye, mivelhogy az adók olyan magasak. De ha mondod, ám jó, én mindent el fogok követni, ami csak telik tőlem." "Ezt már szeretem hallani" - mondja az Úr.

"Azt a kétszer negyvenet is megkaphatod ott a Széles útnál. És ha segítségre kell a megműveléséhez, mért nem fogod munkába a gyerekeidet?"

"Nincs nekem több, csak Izsák" - mondja Ábrahám. "És ő még járt is alig tud."

"Jól van - mondja az Úr -, és vedd csak azt a negyven hektár szűzföldet is, ott a mezsgyén túl. Jó lesz gabonának."

"Így hát Ábrahám ment, és elmesélte az egészet Sárának. "Sára - mondta -, túl sok föld ez nekem, nem bírom én azt megművelni."

"Igen?" - mondja Sára.

"Persze, egyszer majd Izsák elég nagy lesz, hogy segítsen" - mondja Ábrahám. "De még nekem meg Izsáknak is túl sok."

"Igen?" - mondja Sára.

"Beszéltem erről az Úrral - mondja Ábrahám -, és aszerint, amit az Úr mondott, Izsáknak néhány öcsikét kéne kapni, hogy ők is segítsenek."

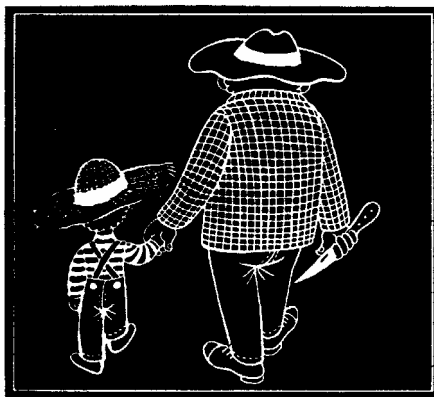
"Igen?" - mondja Sára.

"Igen" - mondja Ábrahám.

"Nos - mondja Sára -, én beszéltem erről a doktorral, és abból, amit a doktor mondott, úgy látszik, hogy Izsáknak nem lesznek öcsikéi. És húgocskáik sem."

"De az Úr mondta" - mondja Ábrahám.

"Te és az Úr" - mondja Sára. "De a doktor is mondta, és én a doktornak hiszek."

"Én az Úrnak" - mondja Ábrahám. Úgy ez idő tájt belépett az Úr.

"Hello, Ábrahám! Hello, Sára! - mondja. "Erre sétáltam, és gondoltam, benézek"

"Vacsoraidó van, ugye?" - mondja Sára. De az Úr ügyet sem vetett rá. "Hogy megy a gazdálkodás Ábrahám?" - mondja.

"Uram - mondja Ábrahám -, amilyen rohadtul csak mehet. "Na jó - mondja az Úr-, lehet, hogy több földre volna szükséged. Megkaphatod azt a negyvenet ott a mezsgye mögött és van vagy nyolcvan az öböl túlsó oldalán, amelyből kaphatsz." "Máris a föld szegénye vagyok, Uram" - mondja Ábrahám "Több földem van, mint amivel megbirkózhatok."

"Segítsenek a gyerekeid" - mondja az Úr.

"Nincs nekem több, csak Izsák - mondja Ábrahám -, és ahogyan Sára mondja, nem is lesz több:

"Na jó, várj és bízd az unokáidra, hogy segítsenek. Valószínűleg lesz egy rakás unokád" - mondja az Úr. "Kíváncsi vagyok, mit készített Sára vacsorára."

"Káposztát - mondja Sára - és kukoricakenyeret"

"Nem szeretem a káposztát - mondja Úr -, sem a kukoricakenyeret. Rossz

szagúak. Sült húst szeretek szagolni. Rendszerint nem eszem semmit, csak szagolok, de imádom szagolni a sült húst. Ha van valami, amit szeretek szagolni, az a hús roston."

"Egy perc türelmet, Uram" - mondja Ábrahám: "Már úgyszólván halogatok egy kis nyárson sütést. Várj egy percig." Így hát Ábrahám kiment, és fogott egy kecskét, és nyársra húzta és megsütötte.

"Kecskének szaglik" - mondja az Úr.

"Az hát, kecske" - mondja Ábrahám. "Nem rossz, mi?"

"Felfordul a gyomrom tőle" - mondja az Úr.

Így hát Ábrahám félretette a kecskét, és előlt egy borjút, és nyársra húzta.

"Sült borjúnak szaglik" - mondja az Úr.

"Ez volt a legkövérebb fiatal borjúm" - mondja büszkén Ábrahám.

"És a legbüdösebb, igaz?" - mondja az Úr.

Így hát Ábrahám kiment, és fogott egy birkát, és nyársra húzta.

"Lehet, hogy félnótás lettem - mondja az Úr -, de ha épeszű vagyok, ez birkának szaglik. Csak nem akarod azt mondani nekem, hogy birkát sütsz nyárson?"

Így hát Ábrahám levette a birkát a tűzről, és leült és vakargatta fejét. Uram - mondta -, ennél többet nem tehetek. Te nem szereted a kecskét, és nem szereted a fiatal borjút, és nem szereted a birkát. Nincs semmi másom a ház körül, amin van elég hús, hogy nyársra húzhassem neked és szagolhasd. Roppantul sajnálom, de ami nincs, az nincs.

"Ábrahám - mondja az Úr -, ahogy itt üldögélek, elnézem ezt az Izsákot. Jó kövér, nem igaz?"

"Annak kell lenni" - mondja Ábrahám. "Ez a fiú kapja a legjobbat mindenből, amink van. Majdnem hajszálla ugyanúgy szeretem mint téged, Uram, és megtenném érte majdnem hajszálla mindazt, amit megtennék érte."

Gondolkodom - mondja az Úr -, vajon milyen szagú lehet a kisfiúhús?"

"Uram, miket beszélsz?" - mondta Ábrahám. "Ez az én kisfiam."

"Ábrahám - mondja az Úr -, menj ki, és húzd nyársra nekem ezt a fiút."

"De, Uram - mondja Ábrahám - ez az én egyetlen bébim. Á, tudom, most csak bolondozol velem. Persze hogy nem fogom megölni a saját bébimet."

"Ábrahám - mondja az Úr -, amióta csak ismerlek, folyton csak meséled

nekem, hogy mit meg nem tennél értem. És én csak hallgattam, és sok mindenfélét megtettem érted. Most az egyszer kérek tőled valamit, és te nemet mondasz. Mindig is sejthettem volna. Ha téged hall az ember, roppant jó ember vagy. Megígéred te, hogy mindent megteszel értem, ebben bizonyos vagyok. De csak a száddal ígéred. Te is csak olyan szájkeresztény vagy, aki mindig a jóról járattja a száját. De mikor itt az ideje, hogy tégy is valamit, mindig találsz valami kifogást"

"Ó, Uram - mondja Ábrahám -, ne légy ilyen szigorú hozzám. Csak nem kívánod tőlem, hogy kimenjek és megüssöm a saját fiamat? Ez nem igazság, Uram."

"Nincs nekem időm szájkeresztényeket hallgatni" - mondja az Úr. "Én csak azt a keresztényt szeretem, amelyik a szívével éppen úgy keresztény, mint a szájával. Hát csak add ide kalapomat, hogy elmehessek olyan emberek közé, akik szeretnek engem."

"Uram, én szeretlek" - mondja Ábrahám.

"A száddal, igen" - mondja az Úr. "Te szájkeresztény."

"Nem, igazán, Uram" - mondja Ábrahám. "A szívemmel szeretlek. És így szeretem Izsákot is."

"Nos - mondja az Úr -, vagy én, vagy Izsák."

"Uram - mondja Ábrahám -, te rengeteget tettél értem, és én sohasem tettem eleget érted, hogy visszafizessem neked. Te adtál mindent, amim van, és én sohasem csináltam mást, csak azt mondtam: 'kösz szépen'. De most aztán kamatostul kéred a fizetséget. Mi lenne, ha kimennék és magamat sütném meg? Én nagyobb vagyok, mint Izsák, és engem hosszabb ideig égetne a tűz."

"És az égő szakálladat szagoljam, mi? - mondja az Úr. "Nem szeretem az égő szakáll szagát. Rosszabb a gumiénál."

"Sárának nincs szakála Uram. Süsük meg Sárát."

"Izsákot - mondja az Úr -, és ha én elhatároztam valamit, semmi értelme vitatkozni velem."

"Hát igen" - mondja Ábrahám. "Izsákot te adtad nekem, miképpen te adtál minden mást is, amim van. Amikor a dolgok kedvemre valók voltak, nem vitakoztam veled, és nincs jogom vitatkozni most se, mikor ellenemre vannak.

De biztosan remélem, hogy megmásítod szándékodat. Nagyon szeretem őt."

"Izsák vagy semmi" - mondja az Úr. Ábrahám magához vette a kést, és kézen fogta Izsákot. "Gyere, fiam" - mondta. Azzal odavezette Izsákot a nyárshoz. "Feküdj rá ezekre a kövekre" - mondta.

"Ez az, ahová a birkát szoktad fektetni, ugye, apuci?" mondja Izsák.

"Ne törődj a birkával" - mondja Ábrahám. "Csak fekédj rá a kövekre."

Így hát Izsák lefeküdt, és Ábrahám behuntya szemét, és felemelte a kést. De ekkor valami megragadta kezét, felnézett, hát az Úr volt.

"Ennyi elég, Ábrahám" - mondta az Úr. "Nem engedem ennek a fiúnak egy haja szálát se meggömbülni. Jobban szeretem ezt a fiút, mint te, és terveim vannak vele. Az ő unokái fogják megművelni mindazt a földet, amit adok neked. Csupán bizonyosságot akartam szerezni, hogy szívbéli keresztény vagy, nemcsak szájkeresztény, ennyi volt az egész. Most már tudom. Így hát adok neked még némi földet. A tiéd lehet az a kétszer negyven is az út túloldalán."

"Kösz szépen, Uram" - mondta Ábrahám.

Adrian Plass

Egy kegyes kétbalkezes naplója

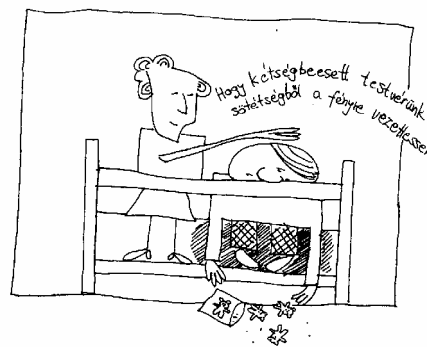
Február 8. Szombat

Úgy gondoltam, beugrom a keresztény könyvesboltba, hátha lehet valamit kapni a kételkedésről. Amikor erről kérdeztem az eladót, úgy nézett rám, mintha egy zsák szenet akartam volna venni. Nagy nehezen előbányászott egy kazettát a „Keresztény vízvezeték-szerelés” témakörben írt művek mögül, mely a következő címet viselte: Kurzus kazettán kesze – kusza képzetekkel, és kételyekkel küszködő keresztényeknek. Az előadó Dr. William Worplesdon vagy közismertebb nevén „Ablaktörő Worplesdon”. Este leültem meghallgatni. Alig vártam, hogy végre valami tiszta tanítást halljak a halálról, a mennyről és minden egyéb olyan dologról, amely az elmúlt időszakban

nyugtalanított. Az előadás így kezdődött: „Üdvözlöm Önöket, tisztelt kételkedő testvéreim, dr. Worplesdon vagyok. Előadásom három fő pontból áll, melyek közül az első két pontra osztható, így az „A” pontot négy perspektívából kívánom megvilágítani, melyek közül a legnyilvánvalóbb további két területre osztható, míg a legelső négy fő kategóriát tartalmaz, különböző oldalokról megvilágítva, és természetesen az első oldal hat fő fejezetre tagolható, ezért szeretném, ha az elsőt két fő nézőpontból vizsgálnánk meg, melyek közül az egyik öt összetevőből áll össze, ahol is az első automatikusan hét részre oszlik, az egyházban megfigyelhető kételkedést bizonyító hat lépéses érvelésem kezdő pontjának egy három pontos bevezetésével kezdve...”

Valószínűleg az ébresztett föl, hogy a magnó magától kikapcsolt. Bele sem

merek gondolni, milyen lehet Worplesdon olyankor, amikor nem

kételkedő embereknek tart előadást.

Reményvesztetten támolyogtam fel az emeletre. Anne már aludt, így nem tudtam vele beszélni. Gerald üzenetet hagyott a párnámon, melyben közölte: Tony Blair anagrammája „Robi nyalt”. Persze már ő is aludt.

Egyedül maradtunk – Isten és én. Segíts rajtam Istenem! Nem értek semmit...

KEDVES GYEREKEK!

Ezen a képen egy templomi kórus kicsit szétszórt tagjait láthatjátok, akik a fellépésre készülve néhány dolgot összekevertek. Egészen pontosan öt pár hibát találhattok a képen. Melyek ezek?

1. pár hiba:

2. pár hiba:

3. pár hiba:

4. pár hiba:

5. pár hiba:

Ha megtaláltátok a hibákat, írjátok ide a vonalakra, vagy (ha nem tudtok még írni) jelöljétek őket a rajzon, és a következő Lámpás megjelenéséig adjátok le a megfejtéseket a templomban, vagy a hittanórákon! A hálás templomi kórus ajándékait a helyes megfejtők kapják majd meg.

(A helyes megfejtéseket a következő Lámpásban olvashatjátok.)

Alkalmaink		
Alkalom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ kor	Jókai út 81.
Hittanóra	Szombat 10-kor	Tátra u. 13.
Hittanóra	Péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Hittanóra	Szerda 15 ⁰⁰ kor	Kodály Z. Ált. Isk. (német2. Terem)
Fiatalfelnőttek beszélgető köre	Megbeszélés szerint 17 ⁰⁰ kor	Megbeszélés szerint
Bibliaóra	Szerda 17 ⁰⁰ -tól	Megbeszélés szerint
Konfirmációs óra	Istentisztelet után	Tátra u. 13.

Elhunytak:

Balassai Ferencné született Bodor Ilona élt 82 évet.

Adó 1%

**Ezúton is szeretnénk megköszönni minden kedves gyülekezeti tagunk felajánlását.
Adószámok:**

**Magyarországi Evangélikus Egyház
0035**

**Dénes Ottó Alapítvány
18603718-1-11**

!!!Fontos: a borítékon fel kell tüntetni:

- 1. Nevet**
 - 2. Lakcímet**
 - 3. Adóazonosító jelet**
- És a borítékot alá kell írni!!!**

Előző évben a felajánlásokból mint egy 160000 Ft-tal gyarapodott egyházközségünk.

Hivatali nyitva tartás: hétfő, szerda, péntek 15⁰⁰ – 17⁰⁰

Cím: 2800 Tatabánya, Tátra u. 13

Hivatali tel: 06/34 316-201

Selmeczi Lajos tel: 06/34 383-819

mobil: 06/20 933 5034

Azon kedves testvéreink akik betegségük, vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni az istentiszteleteken, de szeretnének úrvacsorát venni, hívják bátran a fenti számok bármelyikét és egyeztessenek időpontot a lel-késszel!

Weboldalunk címe:

<http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldalal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:

banyaszlampas@freemail.hu

MEGNYÍLT!!!

**Keresztény Könyvesbolt Tatabányán,
a Komáromi úton a Turul mozi utáni
lakóházban.**

Kertész Eszter

Február

Nagyszombat ez a február.
Fagyos rögökben, tókéak alatt,
hogy borrá válják, készen áll
már minden elem, várva a nap
győztes csókjait, dalos szüretet.
Majd megindítja a vágyakozás
a keringést, jön erős kikelet.
Magból, földből, sírből, fagyból,
e februári nagyszombatból
bizton kivezet.

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja

Megjelenik negyedévente

III. évfolyam, 1. szám 2004.

Előállítási költsége: 140 Ft, adományokat elfogadunk.

Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank: 11740009-20201533

Főszerkesztő: Cser Ákos

Tördelőszerkesztő: Kemény István, Kemény Ilona

Szerkesztőség címe: Tatabányai Evangélikus Lelkészi Hivatal

2800 Tatabánya, Tátra u. 13. Telefon/fax: 34/316-201

